

sest tänna on Kristina kihlamiise pääw, kus sinna ka nende rõmuks napsu woid jua."

Prido jäi walgeks, kui lubbi seinä peal ja temma filmad lendasid senna ja tenna, egga woinud Kristina peale lahke filmaga wadata. Kaptein wahtis kurja kulmo ja wihhase näoga Prido peale ja olleks tedda ma alla sowinud. Prido agga ei pannud tedda tähhelegi, waid küsis maddala healega kohtomehhe käest nenda: „Eks sa ammo omma tüttart mulle ei lubbanud, agga kuidas on luggu nüüd?"

„Tühhi paljas!" kostis kohtomees, „egga sa ommetige ni juhm olle, sedda uskuma, et ma omma tütre ühhe kallamehhele naeseks annan?"

Prido südda läks pehmeks ja põris ennast Kristina pole ja hüdis: „Armas Kristina! kuidas arwad sa sedda? Kuidas ollid meie mõtted ja ettewõtmised lapsesest sadik?"

„Kule Prido!" hüdis kapten Ulrich, „mis se temp tähhendab, mis sinna siin teed? Eks sa ei näe, et sa siin ülle arro olled, otse kui wies rattas wanke al?"

Prido ei pannud tedda tähhelegi, waid põris ennast kohtomehhe pole ja ütles: „Kule armas kohtomees! igga auus mees peab omma sõnna, agga sinna polle ommal mitte pidanud!" Nenda põris ta ennast ümber ja läks uksest wälja.

Nüüd woime kül arwata, mis sagguse süddame walloga ta jälle koeo hakkas minnema ja mis arru ta omma wanna emma ja wenna koeo wiis. Emma nuttis kibbedaste, sest ta olli Kristinat ammo jubba kui omma last armastanud ja Kristina tedda kui emmaks piddanud. Kohtomees olli rikkas ja ei tahtnud siis ennam isse kallameeste arrust olla, egga omma tüttart ka kallamehhele anda ja käis senni tütre peale, kunni ta pididi lubbama kapteini prouaks miina.

Prido wõttis ommad ued rided seljast ja pani wannad kallamehhe rided selga; käskis wenda wõrgud walmis panna ja temmaga merrele tulla, et seal meelt jahhutada.

Emma kohkus ja kelas tedda, agga Prido südda olli wägga kurb, mis ei woinud koddo